

בִּי דָאוּ

שְׁנֵי שִׁירִים

מִפֵּה שְׁחוּרָה

עוֹרְכִים קָרִים מְקַבְּצִים לְכֶסֶף
 אֶת הַלֵּילָה: מִפֵּה שְׁחוּרָה
 חֲזַרְתִּי – הַדֶּרֶךְ הַבַּיְתָה
 תָּמִיד אֲרַכֶּה מֵהַכְּבִישׁ הַלֵּא נָכוֹן
 אֲרַכֶּה מִן הַחַיִּים

אֲנִי נוֹשֵׂא עִמִּי לֵב שֶׁל חֶרֶף
 כְּשֶׁמִּי מַעֲיֵנוֹת וּגְלוּלוֹת דָּבֵשׁ
 מִתְגַּבְּשִׁים לְשִׁיחַ הַלֵּילָה
 כְּשֶׁהַזְּכוּרוֹנוֹת נוֹכְחִים פְּרָא
 קִשְׁתַּי בְּעֵנָן צָצָה וְנַעֲלַמְתָּ בְּשׁוֹק הַשָּׁחַר

שְׁלֵהֲבַת הַחַיִּים שֶׁל אָבִי כִּמוֹ אֶפּוֹנָה
 אֲנִי בֵּת קוֹלוֹ
 סוֹכֵב פְּנוֹת לְהַגִּיעַ כְּפִי שְׁנִדְבַרְנוּ
 אֲהוּבָה מִפְּעַם מִתְחַבֵּאת בְּרוּחַ
 מִתְעַרְבֶּלֶת יַחַד עִם הַמְּכַתְּבִים

בֵּיגִ'ינְג, הַרְשִׁי לִי
 לְשִׁתּוֹת יַחַד עִם פְּנִסֵי הַרְחוּב שְׁלֶךְ
 הַרְשִׁי לְשַׁעַר רְאִשֵׁי הַלְּבָן לְהִרְאוֹת
 אֶת הַדֶּרֶךְ בַּמִּפְּהָה הַשְּׁחוּרָה
 כְּאֵלּוֹ עֲלֵעוּל סוּפָה הַעֵיף אוֹתָךְ

אֲנִי עוֹמֵד בְּתוֹר מְחֻכָּה שֶׁהַחֲלוֹן הַקָּטָן
 יִסְגֵר: הוּ, הַיָּרֵחַ הַמָּלֵא
 חֲזַרְתִּי – פְּגִישׁוֹת מְחֻדָּשׁ
 יֵשׁ תָּמִיד פְּחוֹת מְפָרִידוֹת
 רַק פְּעַם אַחַת פְּחוֹת

תשובות

שְׁפִלוֹת הִיא תְּעוּדַת הַמַּעֲבָר שֶׁל הַשְּׁפִלִים,
 אֲצִילוֹת הִיא הַכְּתַבַּת הַחֲקוּקָה עַל קֶבֶר הָאֲצִילִים;
 תְּסַתְּכַל, בְּשָׁמַיִם הַמְּזַהְבִּים הָאֵלֶּה,
 צְפוֹת מִתְּעַקְלוֹת בְּבוֹאוֹת הַפּוֹכוֹת שֶׁל מֵתִים.

תְּקוּפַת הַקָּרַח נִגְמָרָה,
 אִז לָמָּה יֵשׁ קָרַח בְּכָל מְקוֹם?
 כְּבָר גִּלּוֹ אֶת כַּף הַתְּקוּהָ הַטּוֹבָה,
 אִז לָמָּה בָּיָם הַמְּוֹת אֶלֶף מְפָרְשִׁיּוֹת מִתְּחַרוֹת?

בְּאֵתִי אֵל הָעוֹלָם הַזֶּה,
 רַק עִם נִיר כְּתִיבָה, חֻבֵּל וְצַל גּוֹפִי,
 כְּדִי לְהַבִּיא לְפָנַי הַמְּשַׁפֵּט,
 אֶת הַקּוֹלוֹת שֶׁכְּבָר נִחְרַץ דִּינָם.

אֲנִי אוֹמֵר לָךְ, עוֹלָם!
 אֲנִי – לֹא – מֵאֲמִין!
 גַּם אִם מִתַּחַת לְכַף רִגְלֶךָ כְּבָר אֶלֶף שְׁמוֹת קְרָאוּ עָלֶיךָ תִּגָּר
 פְּשׁוּט תַּחֲשַׁב אוֹתִי לְשֵׁם הָאֵלֶּף וְאַחַד.

אֲנִי לֹא מֵאֲמִין שֶׁהַשָּׁמַיִם כְּחֻלִּים,
 אֲנִי לֹא מֵאֲמִין בַּהֲדִים שֶׁל הָרַעַם,
 אֲנִי לֹא מֵאֲמִין שֶׁהַחֲלוֹמוֹת כּוֹזְבִים,
 אֲנִי לֹא מֵאֲמִין שֶׁלְּמֹת אֵין גְּמוּלָה.

אם נגזר על הים לפרץ את גבוליו,
שכל מימיו המרים ישפכו אל תוך לבי;
אם נגזר על היבשה לנסק אל על,
שבני האדם יבחרו לקיומם שוב פסגה.

מסלולים חדשים וכוכבים זוהרים,
נרקמים עכשו על השמים הפנויים ממכשול;
אלה הירוגליפים של חמשת אלפים שנה,
אלה עיניהם הנעוצות של אנשים שעוד לא נולדו.

מסינית דן דאור